

[Veistrup.]

kun skulde anvendes 7 Mill. Kr., saa vidt jeg forstod den højtærede Finansminister, til Ordning af Landmandsbankens Forhold, var der 10 Mill. Kr. tilovers, som man saa passende kunde anvende til Nedsættelse af Formueskatten. Jeg kan ikke forstaa, at den højtærede Finansminister i samme Aandedræt, som han nævner Landmandsbankens Forhold og erklærer, at der skal ofres 7 Mill. Kr. straks, kan finde det rigtig at give Slip paa de andre 10 Mill. Kr., thi naar den Sag staaer overfor sin Ordning, forslaaer jo hverken de 7 Mill. Kr. eller de 10 Mill. Kr.; der bliver da Tale om mange Gange baade 7 Millioner og 10 Millioner.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet var inde paa Spørgsmaalet om Kommunernes Lettelse, idet den højtærede Finansminister jo fremførte en hel Del, som skulde vise, at det var overordentlige Lettelser, man havde gennemført, baade statsligt og kommunalt. Jeg skal ikke gentage, hvad det ærede Medlem sagde, men jeg synes ikke, der kan være Tvivl om, at hans Betragtning er rigtig. Det er uhyre Byrder, der er væltet over paa Kommunerne gennem den Nedskæringspolitik, som er ført af den nuværende Regering.

Den højtærede Finansminister talte ogsaa om Toldlettelser, men jeg maa sige, at jeg forstaaer ikke hans Argument. Han kan selvfølgelig have Ret, for saa vidt man kun ser paa Varepriserne i Forhold til Varepriserne i 1914; men dersom man betragter Varepriserne f. Eks. for Tidsrummet 1918—22, kan man lige saa vel paastaa, at der er sket en uhyre Forhøjelse af Toldskatterne. Det er den Slags Ting, som kan vendes og drejes efter Behov. Jeg skal imidlertid ikke gaa videre ind paa det.

Den højtærede Finansminister gjorde endvidere nogle Bemærkninger om Kapitalopsparing. Alt beror jo her paa, hvad man forstaaer ved Kapitalopsparing, og ingen kan dog mene, at den bedste Form for Kapitalopsparing skulde være den, at Kapitalen samles paa nogle faa Hænder. Det er kolossale Værdier, der er lagt øde, netop fordi Kapitalen er samlet paa faa Hænder. Der har derom staaet en Kamp herhjemme i de senere Aar imellem Fagorganisationerne og Kapitalejerne, dem, som sidder inde med Virksomhederne, og ingen kan være i Tvivl om, at naar der skulde ske en Kapitalopsparing, som virkelig var formaalstjenlig for vort lille Samfund, maatte det være en Kapitalopsparing paa det, man kalder den brede Front, en Kapitalopsparing af den

Beskaffenhed, at vi i hver eneste Arbejder fik en lille Kapitalist, og ingen kan mene, at det ikke netop bærer derhen imod. Erfaringerne fra Udlandet peger alle i den Retning, at Arbejderne efterhaanden bliver smaa Kapitalister, smaa Aktionærer i de Virksomheder, de arbejder i, og intet vilde efter min Opfattelse være naturliggere, end at netop dette skete. Jeg vover at paastaa, at i det Øjeblik noget saadant gennemførtes, vilde man indenfor Industrien faa Reformer at se, som udmærket kunde svare til Landboreformerne i det 18de Aarhundrede. Derfor er det efter min Opfattelse en fuldkommen forfejlet Finanspolitik, der gaar ud paa at faa store Formuer opsamlet paa faa Hænder i Stedet for at ordne Forholdene saaledes, at der blev Mulighed for Opsparing paa den brede Front.

Den højtærede Finansminister brugte meget stærke Udtryk om vor Formuebeskatning og sagde, at den var himmelhøj. Jeg har allerede i Begyndelsen af min Tale gjort opmærksom paa, at jeg ikke kan give den højtærede Finansminister Ret i dette, men at det efter min Mening meget vel lod sig forsvare at bevare vor Formuebeskatning. Jeg kan ikke forstaa den højtærede Finansministers Motivering, naar han siger, at en saadan Formuebeskatning kunde være taalelig i 1922, men ikke paa det nuværende Tidspunkt. Det forekommer mig, at netop i Krisetider maatte det være om at gøre at tage en Skat dér, hvor der virkelig er Skat at tage. Man kan dog ikke pille Haar af en skaldet — det antager jeg, den højtærede Finansminister vil give mig Ret i —, man maa først og fremmest tage Skatten dér, hvor der er Skatteobjekter at benytte. Naar man bruger et saadant Udtryk som, at det er en abnorm høj Beskatning, vil jeg sige, at det er en Abnormitet, som jeg for mit Vedkommende slet ikke er ængstelig for.

Jeg ved ikke, hvor lidt eller hvor meget der ligger til Grund for den højtærede Finansministers Udtalelser om, at man jager Kapitalen bort. Skulde det hindre en eller anden Dansk-Amerikaner i at tage Ophold herhjemme, at vore Skatter er for høje, vil jeg dertil bemærke, at det kunde jo være rart, om man kunde indrette Forholdene saaledes, at man til en eller anden Storkapitalist kunde sige: Kom kun hjem, du faar ingen Skat at betale! Men det tror jeg dog ikke, man skal indrette Skatterne efter. Hvad man bør gøre, er at spørge: Hvor er Skatteevnen herhjemme? og saa lægge sin Beskatning paa Grundlag heraf og ikke efter, om der muligvis skulde være en eller